

Práce "Rozklad kurtoazního ideálu ve výpravné próze 15. století" se věnuje vzniku, vývoji a proměně kurtoazního ideálu ve francouzském středověku, tak jak se odrážel v literatuře a to zejména v próze. V první části je načrtnut vývoj kurtoazie od 11. do 15. století a ve druhé je potom na konkrétním příkladě ilustrována proměna tohoto ideálu. Jako vhodné dílo k ilustraci byl vybrán Jehan de Saintré od Antoina de la Sale. Nejprve je popsán kurtoazní ideál, jak se objevuje v trubadúrské lyrice na jihu Francie 11. století, a poté jsou uvedeny některé studie, které se zabývají příčinami jeho vzniku. Větší prostor je věnován teorii Denise de Rougemont, který ve své knize *L'Amour et l'Occident* uvádí jako hlavní motiv pro vznik kurtoazní lyriky náboženství. Konkrétně se jedná o katarskou herezi, která byla na počátku středověku na jihu Francie velmi silná. Jeho názory jsou shrnuty a porovnány s dalšími teoriemi o vzniku kurtoazie. Některé z Rougemontových argumentů se ve srovnání jeví jako příliš účelově použité pro obhajobu jeho teorie.

Jako jeden z dalších faktorů, který mohl přispět k objevení se kurtoazního ideálu, je uvedena antická tradice *urbanitas*, hlásající uhlazenost způsobů a snahu o spojení dobrého vychování s vytržeností ducha. Trubadúři by pak k této tradici připojili milostný rozměr a dali by tak vzniknout takzvané *fin amor*, tedy kurtoazii. Kromě antického vlivu je připomenut také vliv arabské milostné lyriky, u kterého ovšem nelze dokázat jeho přesné působení. Je dokonce možné, že naopak trubadúrská lyrika ovlivnila arabskou poezii. V práci jsou uvedeny zásady kurtoazního chování, které se postupně začaly objevovat. Jako hlavní zdroj těchto pravidel je považován Román o růžích, který může být chápán jako popis jakéhosi "přechodového rituálu" - vstupu mladého muže do kurtoazního prostředí. Jako další zdroj je uvedeno *De Amore* od Andrease Capellana, které bývá často považováno za příručku či učebnici kurtoazie.